

POSTANOWIENIE

16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 16 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa W. Ł.
przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę i zobowiązanie do złożenia oświadczenia,
na skutek skargi kasacyjnej W. Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 23 lutego 2022 r., VII AGa 700/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód W. Ł. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 lutego 2022 r. wydanego w sprawie przeciwko L. sp. z o.o. z siedzibą w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 117 § 1 k.c. poprzez zastosowanie terminu odnoszącego się do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności

gospodarczej do niemajątkowych roszczeń wywodzonych z ochrony dóbr osobistych. Ponadto skarżący przyjął, że nieuwzględnienie wezwania do próby ugodowej jako czynności przerywającej bieg przedawnienia jest niezgodne z linią orzecniczą Sądu Najwyższego obowiązującą przed nowelizacją art. 121 k.c. z 2 grudnia 2021 r.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Argumentacja skarżącego nie może się ostać z dwóch przyczyn. Po pierwsze zarzuty związane z terminem przedawnienia zastosowanym przez Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie nie zostały oparte na elementach stanu faktycznego występującego w sprawie. Skarżący dochodził bowiem ochrony dóbr osobistych osoby prawnej, wynikających bezpośrednio z działalności gospodarczej prowadzonej przez ten podmiot i opartych na przepisach ustawy o ochronie konkurencji. Roszczenia związane z dobrami osobistymi powoda, mniej ściśle powiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej zostały zaś wysunięte dopiero na etapie postępowania przed Sądem drugiej instancji i nie podlegały rozpoznaniu jako spóźnione.

Z kolei odnosząc się do linii orzeczniczej interpretującej art. 123 k.c. sprzed nowelizacji art. 121 k.c. z 2021 r. należy podkreślić, że wykładnia Sądu Najwyższego zakładała każdorazowe badanie, czy powtórzone zawezwanie do próby ugodowej w określonym stanie faktycznym zmierza bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Sąd Najwyższy podkreślał już, że *To, że pierwsze zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia, nie przesądza w jakimkolwiek stopniu o wystąpieniu lub braku wystąpienia tożsamego skutku prawnego w odniesieniu do kolejnego zawezwania do próby ugodowej. Kolejne zawezwanie do próby ugodowej jest bowiem taką czynnością, która może wywołać skutek przewidziany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., ale jedynie wówczas, jeżeli w okolicznościach stanu faktycznego zaistnieje podstawa do oceny, że czynność tę przedsięwzięto bezpośrednio w celu wskazanym w tym przepisie* (zob. np. postanowienia SN z 30 czerwca 2020 r., III CSK 285/19; z 17 czerwca 2020 r., IV CSK 522/19; wyrok SN z 12 marca 2020, IV CSK 582/18). W tym ostatnim orzeczeniu Sąd Najwyższy zwrócił szczególną uwagę, że *Wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie stanowi czynności bezpośrednio zmierzającej do dochodzenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., gdy jego celem jest tylko wydłużenie okresu zaskarżalności wierzytelności przez doprowadzenie do przerwy biegu przedawnienia roszczenia co zgodnie z przyjętymi ustaleniami faktycznymi nastąpiło w niniejszej sprawie.*

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.